

Міністерство освіти і науки України
Сумський державний університет

**СУСПІЛЬНО-ПОЛІТИЧНІ ПРОЦЕСИ
НА УКРАЇНСЬКИХ ЗЕМЛЯХ:
ІСТОРІЯ, ПРОБЛЕМИ, ПЕРСПЕКТИВИ**

Матеріали
IV Всеукраїнської науково-практичної конференції
У двох частинах
Частина 2

(Суми, 19 травня 2017 року)

Суми
2017

2. Крупнова Л.В. Значення принципу законності в діяльності Державної виконавчої служби України / Л.В. Крупнова // Теорія і практика інтелектуальної власності. Нац. академія пр. наук, 2013. – № 1. – С. 69-74.

3. Їжак О. Революція у юстиції [<http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/1404-19>] / О. Їжак // Юридична газета: Юридичне інтернет – видання. – ТОВ Юридична газета 2003-2016. – №6 (дата звернення 16.02.1015 р.). – Режим доступу: <http://yur-gazeta.com/publications/actual/revolyuciya-v-yusticiyi.html> – назва з екрана.

4. Закон України «Про виконавче провадження» за станом на 12.06.2016 р. / Верховна Рада України. – Офіц. вид. – К.: Парлам. вид-во, 1999. – ст. 90.

5. Бабич В. А. Державна виконавча служба: правова природа та перспективи реформування / В.О. Бабич // Адвокат, – 2012. – № 1. – С. 25-28.

ОПАНАСЕНКО А.

(науковий керівник – к. пол. н., доц. *О. В. Стогова*)

ПРОБЛЕМИ ПОЛІТИЧНОГО ЛІДЕРСТВА В СУЧАСНІЙ УКРАЇНІ

Проблема політичного лідерства існувала ще з давніх часів, а на сучасному етапі розвитку глобалізованого світу значно поглибилася. Актуалізувалося питання ефективності політичних лідерів, їхнього професіоналізму та вміння з користю для суспільства виконувати свої обов'язки.

Політичне лідерство – це вищий ступінь лідерства, адже воно віддзеркалює всі процеси в політиці та відносини у вищих структурах влади, а також зафіксує всі взаємовідносини влади із суб'єктами і об'єктами політики на піку політичної піраміди [1, с 182].

Відомий американський дослідник політичного лідерства Р. Такер зазначав, що «політичне лідерство є однією з найзначущих і найзагальніших форм влади» [2].

Розглянемо риси, які мають бути притаманні політичному лідеру сучасності: компетентність, акумулятивність, чіткість, інноваційність, популярність, політична гнучкість, сміливість, розумові здібності, мова та культура, володіння політичними технологіями, імідж, популізм [3]. Тож політичний лідер – це особа, яка максимально влучно відображає та представляє інтереси народу, захищає їх, а також володіє всіма перерахованими якостями.

Актуальною залишається проблема гендерної нерівності у політичному лідерстві. Суть її полягає у створенні таких умов суспільного життя, при яких жінка та чоловік мали б змогу повністю реалізувати себе у громадському, професійному та особистому житті. Україна прийняла низку нормативно-правових документів, що мають сприяти забезпеченню рівності чоловіків та жінок.

Боротьба за гендерну рівність у політичному житті триває давно. Жінки спершу боролися за право голосу на виборах. Нині ж у більшості країн світу жінки володіють виборчим правом. Однак жінки - політичні лідери у більшості країн складають незначний відсоток від загального політикуму [4].

Рівність жінок та чоловіків у політиці досить значною мірою впливає на рівень розвитку і добробуту країни. Досвід найбільш розвинених країн довів, що залучення жінок у політику є поштовхом до економічного та політичного розвитку. Тому для розбудови України як правової соціальної держави, необхідно забезпечити рівність чоловіків та жінок у політичній сфері.

Протягом усіх років незалежності Україна так і не сформувала справжнього політичного лідера, який міг би вирішувати сучасні завдання, що стосуються не лише розбудови державності, але й утворення і функціонування інститутів громадянського суспільства. Навіть найбільш відомі політичні лідери України (політичні діячі, керівники політичних партій,

громадських організацій) спиралися на окремі групи населення і не можуть вважатися авторитетними загальнонаціональними лідерами.

Основними проблемами політичного лідерства в Україні є:

- недовіра народу до влади та її конкретних носіїв;
- поведінка партійних та політичних лідерів, що сприяють цій недовірі;
- гендерна нерівність, проблема участі жінок у політиці.

Ілюстрацією втрати довіри населенням до політичних лідерів в Україні є результати соціологічного опитування: позитивно оцінюють діяльність Президента П. Порошенка 14,1% населення, негативно — 70,1%. Ще 15,8% не визначилися зі своєю думкою. Діяльність прем'єра В. Гройсмана позитивно оцінили 12,2%, негативно — 51,2%. Ще 36,6% не визначилися зі своєю думкою. Діяльність Верховної Ради позитивно оцінюють 4,1% дорослих громадян України, негативно — 86,9%. Ще 9,1% не змогли відповісти на запитання. Більш оптимістична картина із ставленням до місцевих лідерів, так 47,1% респондентів повідомили, що вони позитивно оцінюють діяльність їхнього мера / сільського голови [5].

У сучасних умовах загальнонаціональний політичний лідер, який би користувався підтримкою більшості населення, є по-справжньому необхідним для країни. Політичні події в Україні виокремили перелік проблем, серед яких головними є: вирішення військового конфлікту на Сході України, подолання економічної кризи та вироблення чіткої стратегії подальшого розвитку української держави та суспільства. Вирішення зазначених проблем є неможливим без ефективного загальнонаціонального та місцевого лідерства. Окремою важливою проблемою є децентралізація, успішність якої прямо залежить від якості регіональних та місцевих лідерів. Добровільне об'єднання, що має на меті створення

самодостатніх територіальних громад, є можливим виключно за наявності відповідальних місцевих лідерів.

Політичний лідер – це особа, що наділена професійними, інтелектуальними, морально-психологічними та організаційними якостями та спроможна легітимно впливати на суспільство. Але політичні лідері українського народу мають бути наділені і певними моральними якостями, адже суспільство втомилосся від непорядності політичної еліти. Втрата довіри до політичних лідерів через їхню некомпетентність та аморальність стала причиною недовіри населення до інституту лідерства в цілому та делегітимізації органів державної влади в Україні. Без відновлення довіри до інституту політичного лідерства на всіх рівнях, починаючи від місцевого до загальнодержавного, неможливий ефективний розвиток сучасного українського суспільства.

1. Штанько В.І., Чорна Н.В., Авксентьева Т.Г., Тіхонова Л.А. Політологія: Навчальний посібник. Видання 2-е, перероблене та доповнене. – К.: Видавництво “Фірма “ІНКОС”, Центр учбової літератури, 2007. – 288 с.

2. Воробйов Є. Політологія: наука про політику: Підручник для вищої школи / Василь Григорович Кремень (заг.ред.), Микола Іванович Горлач (заг.ред.). – 4. вид., випр. та доп. – К.: Єдіногор, 2002. – 640с.

3. Головатий М. Ф. Політична психологія: [підручник для студ. вищ. навч. закл.] / М. Ф. Головатий. – [2-ге вид.]. – К.: Центр учбової літератури, 2009. – 400 с.

4. Проблеми гендерної нерівності // Юридичний вісник. – 2010. – № 15. – С. 13–15.

5. Соціально-політичні настрої жителів України та рейтинг підтримки партій і політичних лідерів: травень-червень 2016 року. – [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://kiis.com.ua/?lang=ukr&cat=reports&id=628>